

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10CoPr/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5321201203
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5321201203.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Zuzany Krivdovej, v právnej veci žalobkyne: Ing. J. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. Y. XXXX/XX, XXX XX Q., právne zastúpená: JUDr. Michal Roštár, advokát, so sídlom C. H. XX, XXX XX U., proti žalovanému: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, právne zastúpený: JUDr. Marek Morochovič, advokát, so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, IČO: 31 808 689, o zaplatenie neuhradeného príslušenstva v sume 724,88 eur, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 9Cpr/4/2022-81 zo dňa 26. apríla 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu žalobkyne zamietol v celom rozsahu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Na základe vykonaného dokazovania súd mal za preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že dané nároky vyplývajúce z neplatného skončenia pracovného pomeru, o ktorom rozhodol Okresný súd Čadca v konaní vedenom pod sp.zn. 9Cpr/1/2016 si sporové strany usporiadali Dohodou o urovaní zo dňa 30.10.2019, ktorá dohoda nadväzuje na konanie vedené na Okresnom súde Ružomberok pod sp.zn. 2Cpr/1/2019, v ktorom konaní si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru, pričom konanie bolo prerušené uznesením č.k. 2Cpr/1/2019-144 zo dňa 09.10.2019 za účelom mimosúdneho vyriešenia sporu. Výsledkom mimosúdneho vyriešenia sporu bolo uzavretie Dohody o urovaní sporných práv a povinností súvisiacich s prebiehajúcim súdnym konaním vedeným na Okresnom súde Ružomberok sp.zn. 2Cpr/1/2019. V zmysle uvedenej Dohody sa zamestnávateľ, teda žalovaný zaviazal zaplatiť žalobkyni k náhrade mzdy v celkovej výške 17 705,52 eur brutto, pričom v pracovnoprávných sporoch sa zamestnancovi priznáva náhrada mzdy brutto, ktorý záver potvrdzujú i rozhodnutia odvolacích senátov (napr. Krajský súd Žilina 9Copr/3/2021, 6Copr/5/2019), pričom je zákonnou povinnosťou zamestnávateľa vykonať zo mzdy prípadne z náhrady mzdy odvody či už do poisťovne alebo vo vzťahu k daňovému úradu v zmysle platných právnych predpisov, preto sa zamestnancovi vypláca náhrada mzdy netto, a to po vykonaní jednotlivých zrážok na úhradu poisťného a zrážky preddavku na daň, ktoré povinnosti vyplývajú z jednotlivých právnych predpisov. Táto povinnosť prináleží zamestnávateľovi, nie zamestnancovi. Preto zamestnancovi sa vypláca náhrada mzdy netto, tak ako tomu bolo aj v prejednávanej veci, kedy zamestnávateľ vyplatil žalobkyni čiastku 11 681,23 eur (po odpočítaní odvodových povinností), a to dňa 11.11.2019. Zmluvné strany si však v čl. IV. od. 1 písm. d) Dohody o urovaní dojednali i povinnosť zamestnávateľa uhradiť žalobkyni úroky z omeškania vo výške 5% ročne z každého mesačného nároku, t.j. 5% ročne zo sumy 843,12 eur brutto za obdobie

mesiacov júl 2016 až marec 2018. Zamestnávateľ v zmysle uvedeného článku vyplatil žalobkyni úroky z omeškania vo výške 1 391,50 eur dňa 15.01.2020, ide však o výpočet úrokov z čistej náhrady mzdy, ktorá bolo žalobkyni vyplatená v zmysle dohody.

Z dôvodu subsidiárnej pôsobnosti Občianskeho zákonníka na pracovnoprávne účely je potrebné používať pojem „právny úkon“ tak, ako ho vymedzuje Občiansky zákonník, a to s poukazom na ustanovenie § 34 Občianskeho zákonníka. V zmysle § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. V zmysle zmluvných dojednaní obsiahnutých v Dohode o urovaní, vôľou oboch zmluvných strán bolo usporiadať nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru, a teda poskytnúť žalobkyni náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za 21 mesiacov s tým, že priemerný mesačný zárobok žalobkyne bol ustálený na sumu 843,12 eur brutto, zároveň sa zaviazal zamestnávateľ zaplatiť i úrok z omeškania vo výške 5% ročne z každého mesačného nároku, t.j. 5% ročne zo sumy 843,12 eur brutto za jednotlivé vymedzené obdobia. Žalobkyňa pri uplatňovaní vyčíslených úrokov z omeškania vychádza z doslovného gramatického výkladu znenia čl. IV. bod 1 písm. d) Dohody o urovaní, v tomto prípade je potrebné prihliadať aj na logický a systematický výklad. Prejav vôle je potrebné vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom (§ 15 Zákonníka práce). V danom prípade je potrebné vnímať obsah právneho úkonu, a to Dohody o urovaní tak, že zamestnávateľ sa zaviazal zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy v celkovej výške 17 705,52 eur brutto, pričom však reálne zamestnankyni, teda žalobkyni bola vyplatená čiastka 11 681,23 eur netto, teda po odpočítaní povinných zrážok a odvodových povinností. V tomto kontexte treba pristupovať aj k výkladu čl. IV. ods. 1 písm. d) Dohody, v zmysle ktorého výkladu úroky z omeškania dojednané vo výške 5% ročne z každého mesačného nároku prislúchajú žalobkyni len z mesačného nároku vyčísleného netto. Keďže žalobkyni bola vyplatená len čistá mzda, len v tejto výške mohla s uvedenou sumou žalobkyňa disponovať a iba s výplatom takejto čistej mzdy sa žalovaný mohol dostať do omeškania. Pokiaľ teda žalobkyni prislúcha čistá mzda stanovená pevnou čiastkou, z uvedenej čistej mzdy jej prislúcha aj príslušenstvo, a to úrok z omeškania. Nesprávny je výklad žalobkyne, ktorá si uplatňuje úrok z omeškania z čiastky 843,12 eur brutto, nakoľko žalobkyňa prijala plnenie predstavujúce čistú mzdu, keď samotný právny zástupca žalobkyne potvrdil, že odvodové povinnosti realizoval žalovaný ako zamestnávateľ, a teda žalobkyňa disponovala len vyplatenou čistou mzdou. Takýto výklad žalobkyne sa prieči zmyslu a účelu predmetnej Dohody o urovaní, ako aj dobrým mravom.

O trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podala odvolanie žalobkyňa s tým, že súd prvej inštancie vychádzal pri svojom rozhodnutí z nesprávneho právneho posúdenia veci. V jej očiach nie je sporná otázka, že zamestnávateľ je povinný z náhrady mzdy vykonať odvody v zmysle platných právnych predpisov, a preto sa vypláca zamestnancovi náhrada mzdy netto, avšak len do času, kedy súd prvej inštancie nezačne vzťahovať analogicky a nesprávne túto aplikáciu aj na nárok vyplývajúci z ročného úroku z omeškania, pri ktorom žiaden platný právny predpis nedáva zamestnávateľovi povinnosť vykonávať zrážky, pričom práve naopak v zmysle § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov je takéto plnenie oslobodené od zdanenia. V zmysle toho z ročného úroku z omeškania viažuceho sa k náhrade mzdy nedochádza podľa platných právnych predpisov k vykonaniu zrážok na dani z príjmu, ani s preddavkom do poisťovní. Navyše súd prvej inštancie nemal preukázané, že z ročného úroku z omeškania viažuceho sa k náhrade mzdy prináležiacej žalobkyni žalovaný odviedol zrážku na dani, či preddavky do poisťovní, v dôsledku čoho má žalobkyňa za to, že predmetná aplikácia práva súdom prvej inštancie nemá oporu ani vo vykonanom dokazovaní, a preto je nutné ju považovať za nesprávnu a nezákonnú. V prípade nároku z titulu ročných úrokov z omeškania ide o náhradu zamestnanca prináležiacu voči zamestnávateľovi za škodu spôsobenú oneskoreným vyplatením mzdy, resp. v tomto prípade oneskoreným vyplatením náhrady mzdy. Preto by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keby došlo k účelovému a nezákonnému znižovaniu tejto náhrady škody. Napokon poukázala na to, že v prípade nároku na náhradu mzdy ide o špecifický nárok s tým, že špecifickosť spočíva v tom, že náhrada mzdy nie je vyplácaná zamestnancovi v plnom rozsahu v brutto, ale sú z nej zrážané preddavky do poisťovní a na daň z príjmu, a preto je vyplácaná zamestnancovi len v podobe náhrady mzdy netto. Súd sa s týmto názorom nestotožnil, avšak považoval za potrebné dotazovať žalovaného, či došlo k výplate náhrady mzdy žalobkyni brutto, ktorá by si následne vykonala zrážkové povinnosti voči príslušným inštitúciám sama. Z toho bolo bez všetkých pochyb zrejmé, že súd prvej inštancie by rozhodol inak, ak by zistil, že žalobkyni bola vyplatená náhrada mzdy brutto, hoci ani v takomto prípade by žalobkyňa v konečnom dôsledku nedisponovala náhradou mzdy brutto, ale netto. Má

za to, že súdom aplikované právo nezohľadňuje špecifickosť nároku z titulu ročného úroku z omeškania viažuceho sa k náhrade mzdy, ak došlo k výplate náhrady mzdy netto, ale v prípade, že by zo strany žalovaného došlo k výplate náhrady mzdy brutto, a teda povinnosť vykonať zrážky z náhrady mzdy brutto by prešla na žalobkyňu, by súd bol ochotný aplikovať právo tak, že by zrejme priznal žalobkyni uplatnený úrok z omeškania z náhrady mzdy brutto. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na nové rozhodnutie a konanie.

3. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že rozhodnutie považuje za správne, riadne a dostatočne zdôvodnené, obsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, a preto považuje odvolanie žalobkyne za nedôvodné a účelové. V odvolaní neuvádza iné právne posúdenie veci ako pred súdom prvej inštancie, ku ktorému sa vyjadrili dostatočne v doterajšom konaní a poukazuje na svoje doterajšie vyjadrenia. Žalobkyňa polemizuje, či žalovaný mal alebo má povinnosť z úrokov z omeškania z náhrady mzdy odvádzať za zamestnanca odvody do zdravotnej a Sociálnej poisťovne a preddavok na daň z príjmu, pričom má za to, že v zmysle platných právnych predpisov túto povinnosť žalovaný nemal a nemá. Žalobkyňa má v tomto pravdu, avšak žalovaný rozporuje skutočnosť, že takéto posúdenie preukazuje dôvodnosť uplatneného nároku žalobkyňou, nakoľko nie je predmetom konania existencia, či neexistencia povinnosti žalovaného ako zamestnávateľa odviesť odvody do príslušných poisťovní a preddavok na daň z príjmu z úroku z omeškania. Rovnako dáva žalobkyni za pravdu, že úrok z omeškania je náhrada pre zamestnanca za škodu spôsobenú oneskoreným vyplatením mzdy, či náhrady mzdy, avšak nemožno súhlasiť s ostatnou časťou, nakoľko je nezrozumiteľná a nie je presne zjavné, kam smeruje argumentácia žalobkyne. Nie je zjavné, v akom nezákonnom znižovaní úroku z omeškania a nesprávnej analógii žalobkyňa píše v bode 1 až 3 odvolania. Predpokladá, že ide o úroky z omeškania z tej časti náhrady mzdy, ktorú žalovaný odviezol poisťovniam a daňovému úradu a ktorých nepriznanie súdom považuje za nezákonné zníženie úrokov z omeškania. Ďalej žalobkyňa argumentuje v odvolaní údajnou špecifickosťou nároku na náhradu mzdy, ktorá spočíva v tom, že táto je priznaná zamestnancovi v brutto a je vyplácaná po zrazení odvodov z preddavkov zamestnávateľov v netto podobe, pričom žalobkyňa má za to, že súd sa s týmto záverom nestotožnil. Tak aj v tomto bode žalovanému nie je zjavné, ako svojou právnou argumentáciou žalobkyňa spochybňuje odôvodnenie súdu, a preto má za to, že ide o nesprávne právne posúdenie súdom. Žalobkyňa sa síce púšťa do polemiky s právnym názorom súdu prvej inštancie, svoje tvrdenia však riadne a zrozumiteľne neodôvodňuje, neponúka iný pohľad na vec. Žalovaný trvá na tom, že žalobkyňa ako zamestnanec nemala, a ani nemohla mať možnosť disponovať s časťou hrubej náhrady mzdy. Právo na úrok z omeškania je právom majetkovým a jediný majetok, ku ktorému sa môže tento úrok z omeškania viazať, je len tá časť náhrady mzdy, ktorá jej bola vyplatená a s ktorou mohla disponovať. Rozhodnutie považuje za správne, a preto ho navrhuje ako vecne správne potvrdiť a priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP), po zistení odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario) preskúmal rozhodnutie v zmysle § 379 a § 380 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní v posúdení či úrok z omeškania je prináleží z brutto alebo netto náhrady mzdy a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

6. Žalobkyňa svoj nárok uplatnila s odkazom na Dohodu o urovaní zo dňa 30.10.2019, konkrétne čl. IV. bod 1. písm. d/. Súd prvej inštancie v bode 10. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia prijal záver, že dohoda je v tomto bode neplatná s poukazom na § 34 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa v odvolaní rezignovala na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré súd prvej inštancie viedli k takémuto záveru. Odvolací súd nemôže v sporovom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu sporovej strany a formulovať namiesto nej odvolacie dôvody, respektíve preskúmať rozhodnutie na základe iných než sporovou stranou v odvolaní vznesených námietok.

7. Pokiaľ ide o otázku prípustnosti priznania úroku z omeškania zamestnancovi, je nepochybné, že zamestnávateľ sa, rovnako ako každý iný dlžník, môže dostať/dostáva do omeškania s plnením mzdových nárokov a nie je dôvod, aby nebol povinný zaplatiť príslušný úrok z omeškania. Z hľadiska

sociálnej funkcie náhrady mzdy je neudržateľným záver, že by zamestnávateľa nestíhala sankcia v podobe úroku z omeškania, pokiaľ sa dostane s plnením mzdy, náhrady mzdy a obdobných záväzkov voči zamestnancovi, do omeškania. Odvolací súd tu poukazuje na konštatovanie Ústavného súdu SR v jeho uznesení sp.zn. II. ÚS 494/2013 zo dňa 9.10.2013, v rámci ktorého „... ústavný súd v súlade ...aj s názorom sťažovateľky dospel k záveru, že zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy“. V uznesení sp.zn. III. ÚS 460/2017 konštatoval : „Zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a §3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. , ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov; ustanovenia § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo.“

8. Občiansky zákonník vychádza z toho, že úroky z omeškania plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody (§ 519 Občianskeho zákonníka), ktorá veriteľovi (v tomto prípade zamestnancovi) vznikla tým, že nemohol po dobu omeškania zhodnotiť (využiť) istinu dlhu. Aj podľa judikatúry úroky z omeškania so splnením peňažného záväzku sú dennou náhradou škody za stratu možnosti disponovať s dlžnou sumou . Inštitút úrokov z omeškania aj v pracovnoprávných vzťahoch má účel zabezpečovací, sankčný a kompenzačný.

9. Odvolací súd sa spolu so záverom súdu prvej inštancie uzatvára, že žalobkyni vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania z nevyplatenej náhrady mzdy podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa § 131 ods. 1 Zákonníka práce, ktoré správne aplikoval súd prvej inštancie, zamestnávateľ zo mzdy zamestnanca prednostne vykoná zrážky poisťného na sociálne poistenie preddavkov poisťného na verejné zdravotné poistenie, nedoplatku z ročného zúčtovania preddavkov na verejné zdravotné poistenie, príspevku na doplnkové dôchodkové sporenie, ktoré platí zamestnanec podľa osobitného predpisu, zrážky preddavku na daň alebo dane, nedoplatku preddavku na daň, daňového nedoplatku, nedoplatku, ktorý vznikol zavinením daňovníka na preddavku na daň a na dani vrátane príslušenstva a nedoplatku z ročného zúčtovania preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti (ďalej len odvody). Žalovaný aj takto postupoval, keď žalobkyni vyplatil náhradu mzdy predstavujúcu netto mzdu. Správne súd prvej inštancie prijal záver, že žalobkyňa má nárok na úrok z omeškania s príslušnej sumy jej nevyplatenej náhrady mzdy, ktorú jej bol žalovaný povinný vyplatiť netto po vykonaní zrážok podľa § 131 ods. 1 Zákonníka práce (§ 130 ods. 8 Zákonníka práce) a tento jej žalovaný uhradil pred podaním žaloby. Na vyplatenie jej z hrubej mzdy žalovaným zrazených odvodov žalobkyňa nemá nárok, pretože nemala možnosť týmito odvodmi disponovať, zhodnotiť ich, a preto jej nemôže ani prislúchať nárok na úrok z omeškania z týchto odvodov.

10. Žalobkyňa v odvolaní poukazovala na to, že súd prvej inštancie sa neriadil ustanovením § 9 ods. 2 písm. i/ zák.č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov, v zmysle ktorého od dane sú oslobodené aj prijaté náhrady škôd, náhrady nemajetkovej ujmy okrem náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 8 ods. 1 písm. n), plnenia poskytované na odstránenie alebo zmiernenie následkov mimoriadnej udalosti, 50a) plnenia z poistenia majetku a plnenia z poistenia zodpovednosti za škodu okrem platieb prijatých ako náhrada z

1. stratu zdaniteľného príjmu, ak nejde o stratu príjmu zabezpečenú dávkami alebo príplatkami podľa písmen a) a c), alebo ak nejde o plnenia poskytované poisťovníkou daňovníkovi v dôsledku úrazu, ak má viac ako 40%-ný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť, najviac do výšky sumy podľa § 11 ods. 2 písm. a), pričom ak takto vymedzené plnenia presiahnu sumu podľa § 11 ods. 2 písm. a), do základu dane sa zahrnú len plnenia nad takto ustanovenú sumu; ak ide o plnenie vyplatené daňovníkovi na viac rokov, uplatní sa oslobodenie od dane v zdaňovacom období vyplatenia plnenia vo výške násobku sumy podľa § 11 ods. 2 písm. a) platnej v roku vyplatenia plnenia a počtu rokov, na ktoré je plnenie vyplatené, a to počnúc rokom, v ktorom bolo toto plnenie vyplatené, najviac do výšky 20 000 eur, pričom plnenie nad takto ustanovenú sumu je súčasťou základu dane (čiastkového základu dane) daňovníka,
2. škodu spôsobenú na majetku, ktorý bol v čase vzniku škody obchodným majetkom,
3. škodu spôsobenú v súvislosti s podnikaním alebo s inou samostatnou zárobkovou činnosťou daňovníka (§ 6 ods. 1 a 2) a za škodu spôsobenú daňovníkom v súvislosti s prenájmom (§ 6 ods. 3),
4. škodu spôsobenú na majetku, ktorý mal daňovník prenajatý, ak tento majetok využíval na podnikanie alebo na inú samostatnú zárobkovú činnosť,

s tým, že u ročného úroku z omeškania viažuceho sa k náhrade mzdy nedochádza podľa platných právnych predpisov k vykonaniu zrážok na dani z príjmu ani k preddavkom do poisťovní. K uvedenému je nutné podotknúť, že v danom prípade nie je predmetom konania či existuje povinnosť zamestnávateľa vykonať zrážky na daň z príjmu z nároku zamestnanca na úroky z omeškania, ale či žalobkyni prislúcha nárok na úroky z omeškania z brutto alebo netto náhrady mzdy. Preto poukaz žalobkyne na predmetné zákonné ustanovenie je irelevantné a nemá žiaden súvis s preskúmanou vecou.

11. Žalobkyňa v odvolaní tvrdila, že súd by určite rozhodol inak, v jej prospech, ak by zistil, že jej bola vyplatená náhrada mzdy „brutto“ odvolací súd považuje iba za domnienku zo strany žalobkyne, nakoľko takýto záver súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nevyslovil. Pokiaľ sa v rámci dokazovania dopytoval či došlo k výplate náhrady mzdy brutto, nemožno z toho vyvodiť, že by bol prijat iné konečné rozhodnutie. K odvolacej námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie nemal preukázané, že žalovaný skutočne predmetné odvody z náhrady mzdy vykonal krajský súd konštatuje, že táto otázka v prvostupňovom konaní nebola sporná, preto nemal dôvod sa ňou zaoberať a sám právny zástupca žalobkyne na pojednávaní dňa 26.4.2022 na otázku súdu uviedol, že „žalovaný podľa jeho vedomostí uhrádzal odvody ako zamestnávateľ“.

12. Vychádzajúc z vyššie konštatovaného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, aplikujúc § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalobkyni v plnom rozsahu.

14. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca/ alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)